

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.807/2013/5.szám

A Kúria a dr. Smidelik Péter ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Nagy Gábor jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 18-án kelt 19.K.31.320/2013/7. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.31.320/2013/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2010. évre bevallások utólagos vizsgálatát végezte áfa adónemben és elsőfokú határozatával összesen 179.716.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg felperes terhére, valamint adóbírságot és késedelmi pótlékot is kiszabott. Az adóhatóság 16 társaság felé történt értékesítés tekintetében a felperes bevallásához képest magasabb összegben írta elő a fizetendő áfát, ugyanis az áfa analitikában szerepeltetett összesített értékesítések és beszerzések meghaladták a felperes bevallásában szerepeltetett fizetendő, valamint levonandó áfaösszeget. A revízió az analitikában szereplő összegeket fogadta el valósnak. Kapcsolódó vizsgálatokat folytatott a vevőknél, valamint a felperes 5 fő alkalmazottját is meghallgatta, és a rendelkezésre álló adatok alapján azt állapította meg, hogy a gazdasági események megtörténte nem bizonyított. Az adóhatóság a

döntése alapjaként az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 55. § (1) és (2) bekezdését, a 147. § (1), (2) bekezdését jelölte meg.

A beszerzések vonatkozásában megállapította, hogy a felperes által 2010. évre beállított levonható áfa adóértékének 99%-a a ... Kft. (továbbiakban Kft.) által kiállított számlák után keletkezett, ezeket azonban hiteltelennek minősítette, mert az azokon feltüntetett gazdasági esemény nem a felek között valósult meg. A csatolt keretszerződésekből nem állapítható meg az elvégzett munka, a teljesítésigazolások hiányosak. Rögzítette az adóhivatal, hogy a vizsgált időszakban a felperesi társaság és a számlakibocsátó Kft. ügyvezetője ugyanaz a személy - P. T. - volt, a Kft.-vel szemben pedig felszámolási eljárás indult. A beszerzéseket illetően az adóhivatal döntése alapjaként az Áfa tv. 127. § (1) bekezdés a) pontját, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 1. § (1), (7) bekezdését, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdését, 165. § (2) bekezdését, 166. § (2) bekezdését jelölte meg. Rögzítette, hogy a felperesi adóalany - tekintettel a személyi összefonódásra is - tudta vagy tudnia kellett volna, hogy adóki játszásban vesz részt.

A felperes fellebbezése nyomán eljáró alperes 2889289024 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében a határozat megváltoztatását illetőleg hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az adóhatóság a tényállást nem tisztázta, mind a beszerzések, mind az értékesek tekintetében további eljárási cselekményeket kellett volna foganatosítania, további számos bizonyítékok figyelembe vennie a megalapozott döntés meghozatalához.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.31.320/2013/7. számú jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az alperes a tényállást teljes körűen tisztázta, a megrendelőknél vizsgálatot folytatott le, a felperes munkavállalóit és az alvállalkozó munkatársait is meghallgatta, végzésben szólította fel a felperest a teljesítést igazoló valamennyi dokumentum csatolására, a hivatalból beszerezhető iratokat beszerezte és az eljárás tárgyává tette. Külön kiemelte a bíróság, hogy az alperes a felperes által szolgáltatott analitika alapján tette megállapítását, melyről a felperes maga nyilatkozta, hogy az abban foglalt adatok helytállóak. A felperes által hivatkozott egyéb dokumentumok (építési napló, felmérési napló) átadása nem bizonyított.

A beszerzésekkel kapcsolatban az iratokhoz csatolt keretszerződés, CD, teljesítésigazolás, bevételi pénztárbizonylat, számlák,

kimutatások, táblázatok vonatkozásában azt állapította meg a bíróság, hogy ezek tartalma sem tudja megdönteni az alperes megállapítását, mert nem támasztják alá, hogy a teljesítés a számlakibocsátó részéről történt volna. Bevételi pénztárbizonylat összesen 2 db számlához kapcsolódik, noha minden esetben készpénz volt a fizetési mód. Jelentőséget tulajdonított a bíróság az alperes által is hangsúlyozott személyi összefonódásnak, hiszen a felperesnek és a beszállítójának ugyanaz volt az ügyvezetője. Az alperes tehát objektív tények alapján jogszerűen állapította meg, hogy a számlák fiktívek voltak és erről a felperesnek tudnia kellett.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Álláspontja szerint a bíróság tévesen hivatkozott a rendelkezésre álló dokumentumok körére, illetve azok hiányára. Sérült az Art. 95. § (1) és 97. § (4) bekezdése is, mivel a tényállás teljes körű feltárása elmaradt. Nem végzett a revízió helyszíni szemlét, nem nézte meg az esetleges tárgyi bizonyítékokat. Külön számba vehető lett volna, hogy mely munkavállaló milyen munkakört látott el, azonban ennek tisztázása is elmaradt a felperes bizonyítási indítványa ellenére. Az elkészült munka valódiságáról nem győződött meg, tanúkat, illetőleg a partnercégek képviselőit nem hallgatta meg, holott ezek egyszerűen bizonyíthatták volna a gazdasági események megtörténtét. Hivatkozott az Art. 97. § (6) bekezdésének megsértésére is, mert nem bizonyított tény, körülményt értékelte a felperes terhére az adóhatóság és a bíróság is. Elfogadta a bíróság az alperes téves, irreleváns következtetéseit. Ezért kérte elsődlegesen a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján a megtámadott ítélet és az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a bíróság új eljárásra kötelezését, valamint perköltség megállapítását.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A (2) bekezdés első fordulata szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

A Kúria rögzíti, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében részben a tényállás alperes általi tisztázatlanságát, bizonyítékok figyelmen kívül hagyását sérelmezte, melyet a bíróság sem orvosolt, részben pedig a megállapított tényállás felülmérlegelését kérte. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §

szerinti kereseti kérelem korlátai között és a Pp. 221. §-ban foglalt kötelező tartalmi követelmények kielégítésével hozta meg ítéletét. A beszerzések és értékesítések tárgykörében külön-külön részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, dokumentumokat, és okszerűen vezette le, hogy azok nem alkalmasak az adóhatósági megállapítások cáfolatára, nem tudják ugyanis bizonyítani, hogy a számlában szereplő gazdasági események a valóságban végbementek (elsőfokú ítélet 5-7. oldalai).

A Kúria - az elsőfokú ítélet ismételése nélkül - csupán kiemeli, hogy alappal hivatkozott az alperes és a bíróság is arra, hogy az értékesítések számla szerinti megtörténtét csupán a vevői nyilatkozatok nem tudták alátámasztani, illetve a megállapítás alapja lényegében nem más volt, mint maga a felperes által készített és valósnak állított analitika. A beszerzések tekintetében ugyancsak részletesen kitért az elsőfokú bíróság arra, hogy a szolgáltatott dokumentumok miért voltak alkalmatlanok a felperesi állítások alátámasztására, miért nem elégítették ki az alperes által is helyesen hivatkozott Sztv. 166. § (1)-(2) bekezdés rendelkezéseit. A Kúria csak utal arra, hogy az a teljesítésigazolás, illetve szerződés, amelyből nem állapítható meg az elvégzett munka tartalma, jellege, nem lehet az adólevonást célzó számla alapidokumentuma, illetve hitelességének bizonyítéka. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványok elutasítását megindokolta, mely döntéshez aggály nem fér.

Megjegyzi a Kúria, hogy az adó-visszaigényléshez szükséges bizonyítékokat, dokumentumokat akkor is az adózónak kell szolgáltatnia, ha az adóigazgatási eljárásban a tényállás tisztázási kötelezettség alapvetően az adóhatóságon van. A hiteles dokumentumok tanúvallomással, helyszíni szemlével teljes egészében nem pótolhatók, nem helyettesíthetők.

Rögzíti továbbá a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek helye nincs, erre csak kivételesen akkor van lehetőség, ha a bíróság megállapításai iratellenesek, okszerűtlenek, illetve logikátlanok. Jelen esetben ilyen körülmény nem merült fel, ezért a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogszabályoknak megfelelő elsőfokú jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2014. szeptember 4.

***Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró***